

Грімм. Червона Шапочка бреше. Книга 1

КУПИТИ

Про книгу

Підступне, жорстоке й смертоносне: здається, Нора Ротманн пробудила зло. Спеціальна слідча Земельного управління кримінальної поліції Берліна, відповідальна за розслідування випадків корупції у власних лавах, завжди була настільки ж зненавидженою, наскільки й непідкупною. Коли вона спрямовує своє розслідування проти колишнього начальника ЗУКП, то запускає не бачену досі спіраль насильства. Столицею, наче кровожерливий вовк, блукає вбивця. Він завдає своїм жертвам якомога більшого болю. Водночас розігрує власну збочену версію казки про Червону Шапочку. Адже Червона Шапочка збрехала...

РОЗДІЛ 1

— Сигнал повернувся? — запитала старший комісар поліції Юліана Баєр.

— Ні, — відповіли по радіо з відділку. — Досі немає.

Останнє розташування було в його квартирі. Заряд батареї тоді становив два відсотки. Зв'язок з умовно звільненим було втрачено дві години тому. Відтоді СЦЕС безрезультатно намагається зв'язатися з Треммелем через мобільний телефон. СЦЕС. Черговий офіцер мав на увазі Спільний центр електронного спостереження федеральних земель, розташований у в'язниці Вайтерштадт. Саме звідти, безпосередньо з крила суворого режиму в'язниці, берлінська поліція отримувала сповіщення одразу, щойно виникала проблема з кимось із багатьох умовно-достроково звільнених злочинців міста, які мали браслети на ногах. Для самого лише району

Новий Кельн велася окрема тека. Вона містила імена всіх правопорушників, які мешкали в ньому й відбули свій термін у в'язниці, а потім були допущені до нормального життя з електронним браслетом на щиколотці.

— Прийнято, — підтвердила Юліана в рацію. — Тоді, перш ніж заходити, ми дочекаємося другого загону. Зі своїм напарником-патрульним, обермайстром поліції Яном Баєцкі, вона помітила жовтий фургон, який шукав місце для паркування на Гар-церштрассе. Величезними літерами на кузові було написано:

СЛЮСАРНИЙ СЕРВІС ШМІДТКЕ — МИ ПІДЕМО НА ВСЕ ЗАРАДИ ВАШОЇ БЕЗПЕКИ.

— Слюсар щойно приїхав, — повідомила вона відділку.

— Це неподобство, що такий людині дозволили жити біля початкової школи, — сказав Ян, судомно смикаючи свій бронежилет. — Ти чула рішення його суду?

— На жаль, так.

Юліана подумала про власну доньку і про те, як відреагувала б, якби хтось спробував завдати їй шкоди. Висновок до її роздумів різко суперечив

присязі, яку вона склала як офіцер поліції. Ян, мабуть, відчував те ж саме, бо його зуби голосно скреготіли. В нього було троє дітей. Відтоді, як отримав доручення, він мав напружений вигляд, чого й варто було б очікувати.

Патрульній службі у справах СЦЕС часто доводилося перевіряти таких людей, як цей Треммель. Досі спроби затримати такого правопорушника закінчувалися невдачею.

— Сусідській дівчинці було десять років, коли Треммель вперше змусив її взяти свій пеніс до рота на автобусній зупинці, — процитував Ян вирок так, ніби знав текст напам'ять. — Десять, чорт забирай!

— Треммелю тоді було лише тринадцять, і він ще навіть не закінчив сьомого класу, — заперечила Юліана, сама не розуміючи, чому вона стала на бік цього педофіла. Мабуть, щоб заспокоїтись. — Його матері було не під силу його ростити. Ти бачив його минулого разу, він недоумок, у нього не вистачає кількох звивин у голові. Він навіть не може нормально говорити, не кажучи вже про те, щоб раціонально діяти.

— Яке це має значення для жертви? В його випадку не спрацювала жодна інстанція. Цьому покидьку не можна дозволити й кроку зробити на волі. Скільки разів ми вже до нього виїжджали? Він з нас зовсім знущається. Клята Німеччина! І батьки дівчинки про цей перший злочин ні в поліцію, ні в службу в справах неповнолітніх не повідомили. Тож нічого не сталося. Через два роки він випадково зустрів її, тоді ще дванадцятирічну, в лісі, коли поїхав купатися на краденому мопеді. Сховавшись на узбіччі дороги, він стягнув її з велосипеда й потягнув у хащі.

— Гаразд, досить, — сказала Юліана, але, мабуть, недостатньо твердо, бо Ян продовжив.

— Він штовхнув її на землю, накричав на неї та наказав роздягнутися. Потім згвалтував її. У неї не було проти нього жодного шансу. Він знав, що вона видасть його поліції, тож завів її ще глибше в зарості й задушив купальним рушником. Звісно, після того, як вдруге жорстоко над нею познувався.

— Припини нарешті!

— Рушником він витер свою сперму з її статевих органів, і залишив тіло під кущами, присипавши землею. Що ще має статися, щоб таку людину позбавили волі?

Поки він говорив, Юліана уявила, як хтось силоміць тягне її доньку до лісу. Треммель отримав за вбивство дев'ять років ув'язнення в колонії для неповнолітніх.

Дев'ять років, бо на момент скоєння злочину йому було п'ятнадцять.

— Ти несповна розуму! — Юліана розлючено відчинила водійські дверцята.

— Та що ти кажеш! — крикнув їй услід Ян. — Ти ж фінансуєш цих шляхетних людей своїми податками!

На щастя, підкріплення, про яке вона просила, приїхало одразу, бо вона не хотіла вже слухати ці балачки, навіть якщо в душі й погоджувалася з колегою. Для поліції правила були іншими. Відповідно до них, вона воліла виконувати свою роботу професійно.

— Я маю відчинити двері, — сказав слюсар насупившись, коли четверо офіцерів оточили його.

Юлана кивнула. Звичайно, ніхто не пояснив йому, чиї це двері.

— Ми починаємо, а ви можете братися до роботи за моїм сигналом.

На розі, поруч із під'їздом багатоквартирного будинку знаходився шинок, але він відкривався лише опівдні. Його власник нібито був орендодавцем цього будинку. Оскільки в цьому кварталі часто з'являлися патрульні машини, навряд чи хтось із мешканців звернув би увагу на невеликий наряд поліції. Крім звуків товстих підшов поліційних черевиків, на прогоні панувала цілковита тиша.

— Чому такі люди завжди живуть на горищах? — запитав Ян з відчутним роздратуванням у голосі.

— Треба було взяти ліхтар, — сказав слюсар, поки, тяжко сопучи, тягнув ящик з інструментами.

Юліана безрезультатно клацала один вмикач за іншим. Світло в коридорах не працювало на жодному поверсі. Піднявшись нагору, вона знову подзвонила в двері, на додаток стукаючи кулаком у дверне полотно.

— Поліція! Останній шанс, пане Треммелю, відчиніть!

КУПИТИ